

Monahia Siluana Vlad

Împreună duminiri pe Cale
Vol. V

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
2009

CUPRINS

Dragă cititorule,	7
Căutări duhovnicești	9
Războiri duhovnicești	42
Alte frământări	65
Nedumeriri și căutări	79
Înălțări și poticniri pe calea credinței	101
Suferințe, neazuri, întristări, încercări	141
Despre copii, părinți și durerile lor	176
Sexualitate, castitate, păcate	195

DRAGĂ CITITORULE,

Cartea pe care o ai în mână s-a scris „de la sine”, precum volumele precedente, pe site-ul nostru www.sfintiiarhangheli.ro, la rubrica *Maica Siluana vă răspunde*.

Mulțumesc mai întâi Părintelui nostru, Înaltpreasfințitului Mitropolit Teofan, pentru binecuvântare, îndrumare și grija părintească pe care ne-o poartă pe calea cea strâmtă a misiunii pe care ne-a încredințat-o.

Mulțumesc tuturor celor care ar fi trebuit să apară pe coperta cărții ca împreună-autori cu mine, cei care sub un prenume, un pseudonim sau sub un anonim, mi-au trimis întrebările lor atât de vii, încât nașteau în mine răspunsuri la fel de vii și îndrăznețe.

Mulțumesc tuturor celor care m-au încurajat și celor care m-au muștrat.

Mulțumesc măicuțelor împreună ostenitoare cu mine la Centru și în Mănăstire.

Mulțumesc tuturor celor care s-au rugat sau se roagă pentru noi și împreună cu noi la întâlnirea din fiecare seară de la orele 22.00.

Mulțumesc, mai ales, lui Dumnezeu, Cel ce, ținându-Și făgăduința de a fi cu noi până la sfârșitul veacului, Și-a arătat milostivirea și prezența de fiecare dată când am strigat după ajutor și luminare. Tot ce este ziditor în aceste pagini, Îi aparține Lui și tot ce nu este ziditor, sau chiar aduce sminteală sau nedumerire, îmi aparține mie și neputințelor mele nearătate Lui. Vă rog, pomeniți-mă într-o rugăciune ca Domnul să mă primească și pe mine ca pe o

Împreună duminică pe cale

„slugă netrebnică” dar „credincioasă” ca să intru mereu mai profund în Bucuria Lui cea sfântă și nepieritoare!

Rugând pe Domnul să vă răsplătească răbdarea și înțelegerea, vă îmbrățișez cu nădejdea unei mai fericite întâlniri în El, în Ziua cea mare a Judecării de Apoi!

Monahia Siluana Vlad

CĂUTĂRI DUHOVNICEȘTI

Dragă Măicuță,

Am și eu niște întrebări despre Sfânta Spovedanie: foarte mult timp eu nu m-am spovedit decât de Paști și de Crăciun, fără să mă pregătesc înainte, ci doar răspundeam la întrebările puse de preot și, bineînțeles, o grămadă de păcate grave rămâneau nespuse. De ceva timp, Dumnezeu mi-a dat un duhovnic minunat și am început să mă spovedesc mai des, dar încă mai am nedumeriri.

În primul rând, cum să înșir la Spovedanie o listă foarte mare de păcate? Duhovnicul îmi spune că am o conștiință scrupuloasă; nu știu ce să aleg. Nu spun toate detaliile din Îndrumarele de Spovedanie, ca de exemplu în câte feluri se manifestă mândria și slava deșartă, dar și așa ies destul de multe și atunci parcă Spovedania devine o simplă înșiruire de păcate cu care duhovnicul nu cred că este de acord. Dar dacă nu le spun, mă tot mustră gândurile și cel mai greu este când vreau să mă împărtășesc, fiindcă mă supără și mai rău. Cum știu ce să spun și ce nu?

Totuși, parcă a devenit ceva mai bine acum. Problema este cu patimile. Am tot spus că sunt mândră și m-am mâniat și mă căiesc, dar totuși nu le-am lăsat, deși Domnul m-a ajutat foarte mult și ar trebui să-I fiu recunoscătoare pentru că mi-a dat enorm de multe și m-a ferit de nenumărate rele, deși duhovnicul mi-a dat sfaturi foarte bune, dar pe care de multe ori nu le-am ascultat. Știu că e bine să te spovedești de fiecare dată când te simți apăsător, dar pe mine mă tot apasă patimile acestea. La cât timp să mă spovedesc? M-am spovedit o dată și apoi m-a supărat mândria foarte mult săptămâna următoare, dar mi s-a

Împreună duminică pe cale

părut prea des dacă mă duc la o săptămână sau chiar la două și m-am simțit vinovată. Ce să fac?

Tot așa, dacă mă pregătesc să mă împărtășesc, după ce m-am spovedit mai am câteodată gânduri de mânie și mândrie și le mai primesc și nu știu dacă am păcătuit sau nu și dacă să mă mai spovedesc o dată sau să mă împărtășesc direct. Sau mi se pare că nu am vorbit frumos cu cei din jur...

Iertați-mă că am scris așa de mult, dar mă simt atât de bine că am pe cine să întreb și vă mulțumesc din inimă că faceți acest efort destul de mare pentru noi.

*Doamne ajută!
Cezara*

Draga mea Cezara,

Mai întâi te rog să descoperi ce este pocăința. Ea e o stare a sufletului în care tot mereu tânjim să facem voia lui Dumnezeu cu bucurie și ne cerem iertare pentru toate rateurile de gând, de gest sau intenție! Prin această atitudine suntem atenți la viața noastră și credem că Domnul este Iubire și că ne iartă, așa cum ne făgăduiește. De câte ori spunem *Tatăl nostru* trăim această pocăință dacă suntem onești cu noi.

Apoi, foarte important este ca în fiecare seară, înainte de a te culca, să treci în revistă tot ce te-a supărat în ziua respectivă și să ierți în fața lui Dumnezeu. Apoi să ceri tu iertare pentru ale tale. Și să crezi că Domnul te iartă!

Când nu poți ierta ceva din „prima” să te rogi ca Domnul să-ți dea harul Lui să faci asta.

Dacă vei vedea că ai greutate în a ierta, sau dacă simți că judeci, deși crezi că ai iertat, cred că ți-ar fi de mare folos să înveți să ierți așa cum învățăm noi în Seminarul *Să ne vindecăm iertând*. E acolo o metodă care ne eliberează de modalitățile false de a ierta.

Dacă vei face asta vei simți iertarea Domnului și vei practica o Spovedanie permanentă. Adică te vei arăta

mereu Domnului, în toate, și în mișcările sufletului tău. Astfel încât la părintele duhovnic vei spune numai ceea ce ai simțit că e deja păcat, și nu doar greșeli care se iartă prin această pocăință permanentă.

Să te spovedești cât de des poți, dar fără să-l confiești pe părintele! Să vorbești mai mult cu Domnul decât cu părintele. Când vei vorbi destul cu Domnul, vei primi prin părintele exact ce-ți trebuie ca să crești, fără să aveți nevoie de mult timp!

Cu dragoste și încredere,
M. Siluana

Îmi este, câteodată, mai aproape bunica cu basma din biserică, decât ai mei – familie și prieteni. Da, Maică, uneori mă simt departe și mă simt atât de neputincioasă. Mă doare că nu pot să comunic, că nu pot împărtăși cu cei dragi inimii mele, bucuria lacrimilor care-mi izvorăsc la biserică, starea unică și de neexprimat în cuvinte dinaintea împărtășirii, pacea care te umple, uimirea, uluirea, bucuria, căderile, dorul, dorul de a regăsi, de a redobândi starea pierdută.

Am început să aud cât de mult se drăcuie și se înjură în jurul meu. La început mă deranja, acum a început să mă doară. Până nu demult nu auzeam, nu mă deranja. De înjurat, am înjurat și eu și încă cum! De la o vreme „nu-mi mai iese”, nu-mi mai vine. De drăcuit n-am prea putut. Țin minte, copil fiind, că încetam să mă joc cu copiii care drăcuiau. Nu știu de ce și de unde.

De ce îți scriu ție, Maica mea, toate astea?

Este primul an din viața mea în care am ținut toate posturile de peste an. Dacă mi-ar fi spus cineva, acum câțiva ani, că o să aștept cu nerăbdare să intrăm în post, probabil aș fi zâmbit și aș fi glumit pe tema asta.

Mă simt agățată între două lumi și mă simt singură.

Ce făcuși, Maică, cu mine?

*Cu recunoștință și drag neîntrerupt de ani,
M.*

Împreună duminică pe cale

Doar te-am îndemnat să mergi la Cel care a făcut din mine această maică Siluana cu care vorbești!

Cu drag mult, multă recunoștință pentru onestitatea, hărnicia și ascultarea ta,

M. Siluana

Doamne ajută!

Cum să depășim această perioadă critică între 20-30 de ani, având în vedere că normalul este privit ca anormal? Care este calea spre o legătură neîntreruptă de la inima noastră spre adevăr?

Să vă dea Dumnezeu sănătate și o cale răzleață spre adevăr.

Doamne ajută!

*Cu drag,
Elena*

Elena mea dragă,

O perioadă critică este perioada din viața noastră în care suntem „cernuți”, în care alegem cui slujim: lui Dumnezeu sau lui mamona, Bucuriei sau plăcerii! Depășim alegând mereu și mereu pe Domnul și poruncile Lui, cu încrederea nezdruncinată că El e Viața. Și depășim trăind orice cădere ca pe o luminare pe cale!

Cu drag mult și încredere,

M. Siluana

Sărut mâna, Măicuță!

Invariabil, ziua de lucru pentru mine începe sau se sfârșește cu citirea răspunsurilor pe care le oferiți sau pe care le dau ceilalți frați mai sporiți. A trecut deja un an de când Bunul Dumnezeu a rânduit ca eu să mă întorc în Biserică. Eram creștin-ortodox doar cu numele. După o grea încercare sufletească, consecință a păcatelor mele – un puternic atac de panică

combinat cu o stare de tristețe – mă simt mult mai bine. Acum însă mă confrunt cu alte războaie.

I-am promis Domnului că dacă mă va vindeca nu-L voi mai supăra niciodată. Însă nu știam ce înseamnă acest lucru. Ca să vedeți cât de mare este mila Sa, am conștientizat că prin rugăciunea puternică și sinceră (pentru că nu vedeam o altă cale de scăpare) din acea perioadă, am renunțat la păcate mari cu care alții se luptă mult: malahia, fumatul, mânia puternică și desconsiderarea părinților etc. Deși fizic și psihic mă simțeam foarte rău, îmi dau seama acum că eram atunci mult mai bine duhovnicește. Ce mă fac azi, când conștientizez o îndepărtare de Dumnezeu, o „suprasaturare” de rugăciune și de slujbe, dar și o imposibilitate de a mă elibera de gânduri și de griji în timpul convorbirii cu Dumnezeu?

Nici măcar pentru alții nu mă pot ruga. Am continuat să-mi fac canonul, rugăciunile de peste zi, să merg la Sfântul Maslu, la Liturghie, să mă spovedesc și să capăt și Împărtășania... Dar toate cu o superficialitate care mă înspăimântă. Nu mă mai pot încredința în grija Domnului așa cum o făceam. Mă macină tot timpul faptul că, deși știu ce și cum ar trebui să fac pentru a fi un bun creștin, nu mai reușesc: am devenit mai leneșă, mai mândră, mai mânioasă, judec pe cei din jur, sunt lipsită de smerenie și de pace sufletească. De aceea mă macină mai tot timpul o stare de tristețe. Ați spus într-un mesaj că tristețea prelungită este patimă. Cum să scap? Știu că nu e bine, știu că este o ispită de la cel rău. Dar cum să scap, când eu devin din ce în ce mai plină de patimi?

Am decăzut în așa fel încât uneori viața creștină mi se pare inutilă. Mă simt dezorientată. Nu mai reușesc să-mi pun ordine în viață. Sunt tot timpul preocupată de gândurile despre cum să-i plac lui Dumnezeu, dar după aia îmi dau seama că a trecut ziua și eu nu am făcut practic nimic în acest timp. Cred că am ajuns o fățarnică, pentru că atunci când am avut nevoie m-am rugat și am primit ce am dorit, iar acum, când îmi este relativ bine, nu pot trăi viața în Hristos.

Împreună duminică pe cale

Nu știi ce ați înțeles, Măicuță, din acest mesaj cam haotic, dar așa mă simt eu acum. Știi că Dumnezeu e Iubire și nu ne părăsește niciodată, dar dacă eu greșesc cu ceva cu care Îl mâinii așa de tare încât, din cauza patimilor, nu-mi dau seama și cad tot mai mult? Cred că eu sunt într-adevăr biruită de frica de care vorbeați și în alte mesaje.

Nu pot să nu observ că rugăciunile dumneavoastră au fost ascultate: răspunsurile date de ceilalți sunt rodul experienței proprii, a lucrării Harului Dumnezeiesc în ei.

Ce să fac să capăt acea liniște sufletească, care să-mi dea speranța că mă voi putea mântui și eu? Cum să mă bucur de darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat: viața pământească și, mai ales, cea veșnică?

Iustina

Draga mea Iustina,

Sunt uimită de adâncul simțirii și al cuvintelor tale, pe de o parte, și de superficialitatea simțirii tale, pe de altă parte, când e vorba de a pricepe cum lucrează Dumnezeu.

Dumnezeu ne dă tot ce dorim, toată bucuria de care însetează inima noastră, cu două condiții: prima, să voim, și a doua, să prețuim darul și să lucrăm cu el.

Fetița mea dragă, tu, eu, noi, fiecare om, ne-am născut ca să devenim ca Dumnezeu, să fim părtași efectiv și deplin la Bucuria Lui, la Dragostea Lui, la Știința și Puterea Lui și pe toate acestea să le folosim ca fiind ale noastre, dar din ale Lui! Toate ne sunt date ca să fim cu El, pentru că bucuria omului este de a fi și nu de a avea.

Acum tu ești la „masteratul” credinței. Acum înveți că toate se lucrează cu harul lui Dumnezeu, că nu se lucrează de la sine și nici nu le putem lucra noi singuri!

Acum ești în perioada în care e nevoie, dacă vrei, să te silești să intri în Împărăție. Fii smerită, ascultătoare, răstignește în tine toate pornirile de lene, invidie, judecată, poftă necurată ca să nu te desparți de izvorul

Vieții, de Sfântul Potir și să nu lipsești de la Întâlnirea fundamentală cu El, Sfânta Liturghie! Și răbdare! Te luptă gândurile și grijile: primește-le și fă din ele rugăciuni. Transformă orice gând în rugăciune, punând înaintea lui „Doamne” și la sfârșitul lui „miluiește”!

Încearcă!

Apoi, nu uita, ca harul să circule și să lucreze cu spor în noi, e nevoie de hărnicia noastră și de iertarea tuturor celor care ne-au rănit cu ceva de-a lungul vieții și în fiecare zi.

Cu drag și deosebit respect,
M. Siluana

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și restul vi se va adăuga vouă.”

Întrebarea mea de om nătâng este: cum să căutăm și cum vom ști dacă am găsit-o? Și unde să o căutăm?

*Cu iertăciune,
Nicolae*

Om drag, om drag!

Nu ești deloc nătâng! Aceasta e cea mai înțeleaptă întrebare!

Răspunsul ei este cel dat de Domnul: „Eu sunt Calea!”. El e calea, copil drag. El te conduce, El te așează, El te hrănește, El te crește, El te sfințește! Strigă-L, cheamă-L pe Nume și va fi cu tine! Du-te acolo unde este El, la biserica din cartierul tău și fă ce te va învăța El! Acolo vei primi „paharul mântuirii” și acolo vei căpăta puterea să chemi mereu Numele Lui și să faci voia Lui!

E așa de simplu, încât și un copil de doi ani poate să facă asta! Mai greu e când nu mai avem doi ani și nu știm ce să facem cu moștenirea noastră de la părinți, de la trup! Aici e greutatea. Pentru că aici ni se cere răstignirea

Împreună duminică pe cale

tuturor poftelor, dorințelor, care ne despart de Sfântul Potir!

Curaj!

Nu mai face nimic ce te-ar putea despărți de Sfânta Liturghie și Sfânta Împărtășanie și vei afla direct de la Izvor!

Cu drag mult, înțeleptul meu prieten!

M. Siluana

Maică,

Tocmai voiam să vă scriu, pentru că parcă se mai luminează lucrurile. Nu foarte-foarte, dar e o mică schimbare.

Împărăția lui Dumnezeu e ca un bob de muștar, nu?

Binecuvântată să fiți, Maică, că ne primiți și ne adunați și ne răbdați.

Ziceam mai devreme că facem un fel de forum. N-aveam dreptate. (Mi se întâmplă tot mai des în ultimul timp să-mi pierd competența lingvistică când vreau să spun ce simt și n-am primit chiar una mediocră.) Nu ne transformăm în forum, ne transformăm în ceea ce ar trebui să fim, în membri ai Bisericii lui Hristos. Nu biserica X din mitropolia Y, ci Biserica!

Eu, cel puțin, simt că sunt pe cale (e oare aceeași Cale de care vorbiți dumneavoastră?) de a-mi găsi locul într-un Trup în care nu sunt în plus, pentru că locul exista înainte să exist eu, și dacă îmi găsesc acel loc, chiar dacă n-am să mai fiu primită niciodată în niciun „organism” omenesc – familie, cerc de prieteni și cunoștințe, companie, bransă profesională etc., etc., etc. – n-am să fiu niciodată părăsită sau lipsită de grijă, de dragoste și de toate celelalte necesare vieții.

Cred că asceții sunt niște oameni care și-au găsit deja acest loc (m-am întrebat adeseori cum supraviețuiesc). De asta nu mai au nevoie de simțul apartenenței la alte grupuri (nu mă refer la instinctul de turmă – asta e un fel de lene de a fi unic). Pentru că sunt deja mădulele ale unui Trup, Care e Viața Însăși. Ce fericire trebuie să fie asta! Cred că mi-e dor de o

Căutări duhovnicești

asemenea fericire, deși dorul ăsta nu este al meu. Nu poți dori ce n-ai gustat vreodată.

Vă îmbrățișez și eu și vă mulțumesc că existați (adică lui Dumnezeu)! Prin dumneavoastră rămân ancorată într-o realitate ușor de pierdut în lupta cu agresivitatea lumii noastre. Am om care să mă arunce în scăldătoarea vindecătoare.

P.S.: Va trebui totuși să găsec o modalitate de a ține un jurnal, pentru că altfel o să vă înnebunesc. Îmi plănuisem un răspuns de două rânduri și iată ce-am produs!

Ludmila

**Draga mea Ludmila,
Sunt tare bucuroasă!**

**Știi, visul meu este ca fiecare parohie să devină ASTA!
Să aibă un sâmbure din ăsta ca să facă viața ei Viață! Îmi
doresc să fim un ferment, o provocare! Îmi doresc să vadă
că E POSIBIL ceea ce la om nu e posibil!**

**Cu drag și recunoștință,
M. Siluana**

Oh! Mulțumesc de apreciere, tocmai cu mândria am probleme, o am acolo în suflet, minte sau inimă, sau peste tot; și îi tot dau peste cap cum pot, dar mai mult nu pot decât pot. E mândria aceea suficientă sieși, nu-i trebuie nimic de care să se „lege”, se hrănește prin sine, dar, bineînțeles că-i place și lauda deșartă și toate celelalte aspecte tipice... cum să zic altfel... „i-al dracului”; sunt în ceartă permanentă cu ea.

Revenind la rațiunea / logica „rotundă”, am reușit, înțelegând-o, să înțeleg un alt paradox(?): Spunem în Tatăl Nostru: „facă-se voia Ta”, apoi la sfârșitul Rugăciunii: „pentru rugăciunile Maicii Tale, ale Sfinților Părinților...” etc. Și am avut în minte și faptul că pentru rugăciunile Sfinților, mireanul se vindecă de boli, de exemplu, sau i se întâmplă minuni și minunele.

Dar e rugăciunea Sfântului, deci voia acestuia (să zicem Sfântul Paisie Aghioritul, sau Sfântul Ioan Maximovici),

Împreună duminiri pe cale

care totuși zic în rugăciunea lor „facă-se voia Ta”. Atunci era întrebarea: a cui voie se împlinește până la urmă? Păi, se întâmplă o unire a voințelor, căci Dumnezeu, în imensa Lui Iubire, face voia Sfântului, căci a spus că „dacă doi oameni vor cere ceva în numele Meu, le voi da” – (mireanul bolnav sau cu problema de rezolvat și Sfântul – oricare ar fi el). Și chiar schimbă planul avut cu omul cutărică și-l întoarce și din morți (despre Sfântul Paisie Aghioritul am citit ceva de acest fel). Și acum înțeleg și de ce, dacă doi mireni mai zăpăciți de cap, de exemplu eu și nevastă-mea, nu primim ce cerem sau nu așa cum cerem sau nu atunci când cerem, pentru că în rugăciunea noastră există miezul „Fă-mi voia mea, Doamne! Fă-mi mie pe plac”, și nu luăm în mod serios „facă-se voia Ta”, prea puțin din voia noastră se unește cu voia Lui, și mai ales caută unirea cu voia Lui cu condiții impuse după placul și / sau închipuirea noastră.

Iată și de ce avem noi nevoie să ne rugăm neîncetat, căci El n-are nevoie de rugăciunea noastră pentru a ne „băga în seamă” (cum râdea Ilie de preoții lui Baal: „...strigați mai tare, poate n-aude, poate are altă treabă...”).

El este tot timpul pregătit să completeze rugăciunea noastră. Ce frumos!!! Doamne, miluiește-ne!!! Slavă Ție!!!

P.S.: Părintele Ștefan Negreanu, într-o conferință, ne-a arătat că ne apropiem de Dumnezeu ca slugi (sau angajați) sau argați, nu ca fii, și zicem: „Fac asta, da' Tu fă-mi dealea, și / sau, în ziua morții mele, asigură-mi trecerea prin vămi” – dar (ce trist!) este o lipsă a dragostei, a dăruirii. Nu este o unire a voinței noastre cu voința Lui, ci schimb (troc) de fapte: eu – rugăciuni, milostenie etc., contra El – mântuire. Iată o distorsionare a diavolului, iată cum ne minte subțire că facem Voia Lui, și încalcăm exact prima, cea mai mare poruncă.

Doamne ajută! Iertați-mă că vă folosesc pentru a-mi etala gândurile. Rugați-vă pentru noi, să ne dea Dumnezeu Dragostea Lui, s-o avem în noi așa cum El voiește asta.

Căutări duhovnicești

Dragostea lui Dumnezeu să vă umple din belșug, maică Siluana.

Amin!

Toma

Dragul meu Toma,

Îți mulțumesc din toată inima pentru mesajul tău! Îl citesc și recitesc așa, ca pe o scrisoare către mine!

Cu dragoste și recunoștință,

M. Siluana

Maică,

Sunt un suflet pierdut în lume.

Sunt în Franța și muncesc. Nu am pocăință și sufletul meu se chinuie căutând cu disperare calea mântuirii. Dumnezeu cel bun îmi arată din când în când bunătatea Lui, de fapt, tot timpul, dar mândria mea mă ține departe de El. Știu asta și-L rog să o ia de la mine.

Acum câteva zile, de ziua mea de naștere, mi-au dat lacrimile și am plâns ca un copil, singur, în camera mea. Știu că Dumnezeu e bun, știu că mă ajută tot timpul, dar aș vrea să mai spun uneori cuiva ceea ce simt. Nu am comuniune cu ceilalți creștini decât duminica, și atunci la slujbă, dar nu e de ajuns. Vă scriu ca să mai aud un cuvânt de la Dumnezeu și de la altcineva și să mă ajute pe drumul mântuirii și atunci când sunt în secetă sau în răutăți.

Nicolae din Franța

Nicolae drag din Franța,

Nu mai plânge! Iartă-mă pentru întârziere și primește îmbrățișarea mea și rugăciunea mea către Domnul ca să-ți steargă lacrimile în aceste zile de Bucurie sfântă, și să-ți deschidă ochii să vezi cele nevăzute și să nu mai trăiești doar acolo unde e scrâșnirea dinților, adică la nivelul puterilor pătimase și pătimitoare ale sufletului.